

[Bolligministeren]

Lad mig afslutningsvis nævne, at der – som det også fremhæves i SF's forslag – kan være en tendens til, at kommuner med mange almennyttige boliger har store udgiftsbehov og et lavt skattegrundlag. Jeg vil gøre opmærksom på, at disse uligheder søges imødegået gennem de kommunale udligningsordninger. Hvis de gældende udligningsordninger ikke tilgodeser kommuner med mange almennyttige boliger i tilstrækkelig grad, bør problemet løses ved en ændring af udligningsordningerne, men ikke ved tvangsmæssige ordninger.

Med disse bemærkninger skal jeg på regeringens vegne afvise forslaget.

Helen Beim (S):

Jeg lyttede nøje efter, hvad boligministeren sagde fra talerstolen, for det er ikke så længe siden – faktisk kun et år – at det samme forslag var til behandling. Dengang sagde den daværende boligminister meget om den rejse, han på det tidspunkt var i færd med at foretage rundt til landets kommuner med henblik på at få en mere jævn fordeling af de almennyttige boliger ude over landet.

Vi er i Socialdemokratiet godt tilfredse med, at det er den udvikling, der er i gang. Det er vi, fordi vi finder det helt utilfredsstillende, at der endnu i 1989 er kommuner, hvor det ikke er muligt for befolkningen at få en lejebolig, eventuelt i almennyttigt boligbyggeri. Der kan være mange forskellige årsager til, at en familie ønsker en bolig i almennyttigt boligbyggeri og gerne vil blive i de omgivelser, hvor man hidtil har boet. Men hvad nu, hvis det er en af disse kommuner, hvor boligmuligheden kun er ejerbolig!

Det finder vi utilfredsstillende, og derfor er vi i princippet enige i det budskab, som SF's beslutningsforslag er et udtryk for, nemlig at der skal findes almennyttige boliger i alle kommuner. Vi er uenige i metoden. Vi finder, som vi også sagde forrige gang, forslaget var til behandling, at den er noget for indviklet, men vi vil under udvalgsarbejdet se på, hvor langt vi kommer denne gang. Vi vil prøve, om man eventuelt kunne finde en rimelig fordelingsnøgle, således at det bliver det øverste formål, nemlig at tilsikre almennyttige boliger overalt i landet, der bliver resultatet af forhandlingerne.

Jeg lyttede også nøje efter, da boligministeren igen nævnte ønsket om, at der er en bred

vidte af boligtyper, og at man fra regeringens side ønsker at forøge og motivere muligheden for at lave private udlejningsboliger. Derfor vil jeg afslutningsvis spørge, hvor langt man er kommet. Hvor mange lejeboliger er der blevet lavet inden for den private udlejningssektor? Det synes jeg vi kunne have fornøjelse af at få at vide.

Samtidig vil jeg bede om, at ministeren i sit svar kommer ind på, hvad der egentlig kom ud af den meget brede kontakt til kommunerne sidste år med henblik på at løse boligproblemerne for flygtninge. Det var jo den dybere årsag til, at man indledte disse meget grundige kontakter, som blev afbrudt på grund af valget.

Der er mange andre sider end blot en fordelingsnøgle i dette forslag, og det er de sider, som Socialdemokraterne er optaget af.

Lizzie Lichtenberg (KF):

Nu, hvor vi har fået genfremsat dette beslutningsforslag om fordeling af almennyttigt byggeri i de enkelte kommuner, fristes man næsten til at sige, at det er et af de forslag, som kan fremme den udvikling, at den ene hånd ikke ved, hvad den anden gør. Vi har i dette Ting efterhånden haft mange love, som decentraliserer og lægger beslutninger ud til kommunerne, hvad Det Konservative Folkeparti også finder rigtigt, og vi har været medforslagsstillere ved mange af den slags lovforslag.

Med det beslutningsforslag, der er til behandling her, vil man gå den anden vej, for man vil rent faktisk centralt fastlægge, hvordan den ramme, som vi vedtog her i Tinget før jul, skal forvaltes. Meningen med en rammebevilling er netop, at den skal udmøntes lokalt efter lokale forhold og ikke, som der lægges op til her, ved en stram central styring, som Det Konservative Folkeparti ikke ønsker. Vi mener, at kommunernes egen mulighed at vurdere behovet skal være der, for på den måde får man netop den rigtige fordeling af det almennyttige boligbyggeri. Derved tilgodeses de behov, der er for mange variationer inden for familietyper, inden for aldersgrupper, som kun kan vurderes lokalt.

Endvidere har vi også respekt for kommunernes egne planer. Det er gennem kommuneplaner, man lægger sine boligudbygningsplaner, og de kan også bedst vurderes ude, hvor tingene skal ske, inden for de rammer, vi her i Folketinget har fastsat.